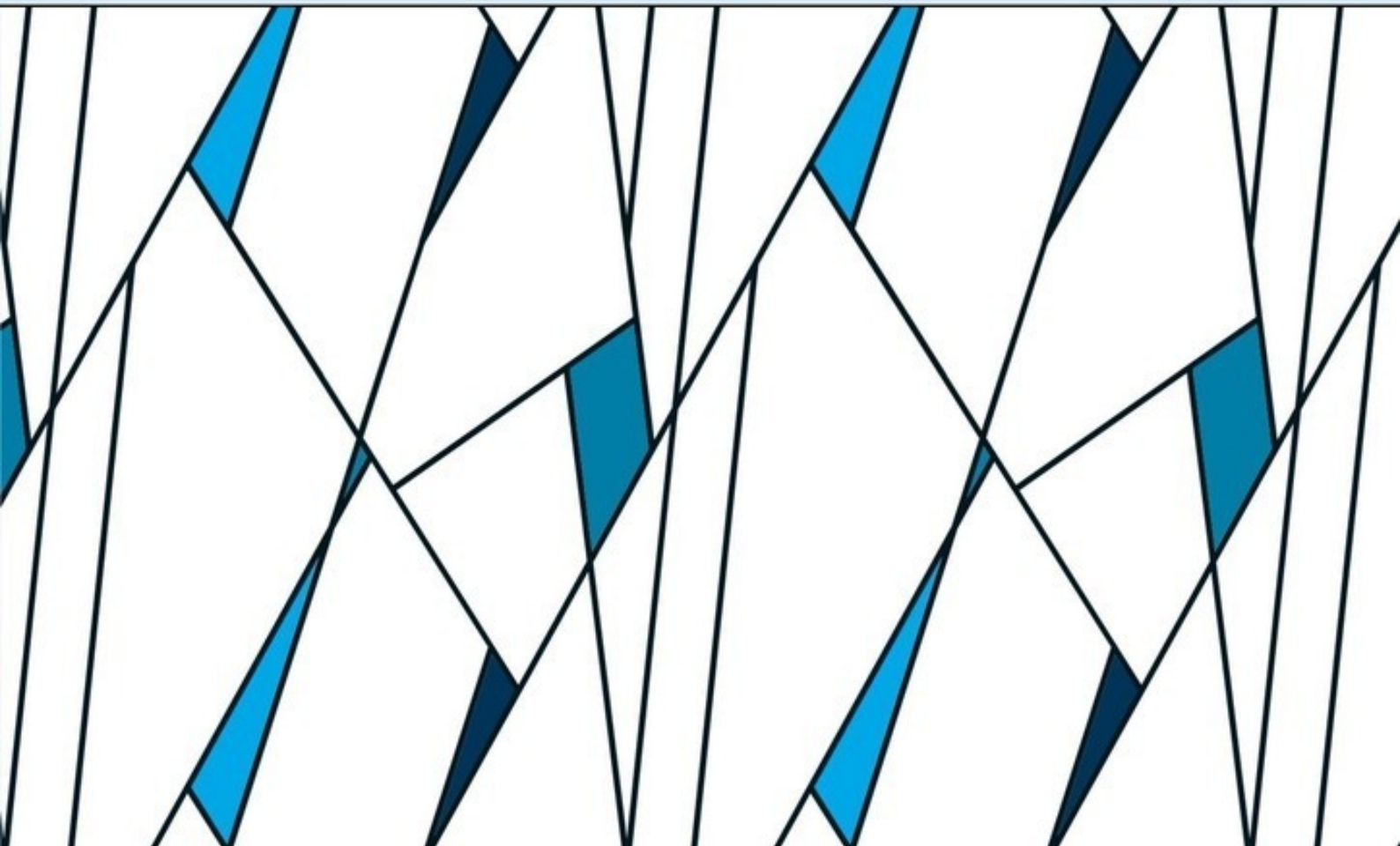

Andrey Tikhomirov

*Popoare
romanice*

Migrația indo-europeană

Andrey Tikhomirov

**Popoare romanice.
Migrația indo-europeană**

«Издательские решения»

Tikhomirov A.

Popoare romanice. Migrația indo-europeană / A. Tikhomirov —
«Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-981309-1

Cartea vorbește despre vechile mișcări migratorii ale popoarelor romanice după ce au părăsit casa lor originară indo-europeană, regiunea de sud a stepei Ural, Marea Neagră.

ISBN 978-5-44-981309-1

© Tikhomirov A.
© Издательские решения

Содержание

Popoarele indo-europene	6
Конец ознакомительного фрагмента.	18

Popoare romanice Migrația indo-europeană

Andrey Tikhomirov

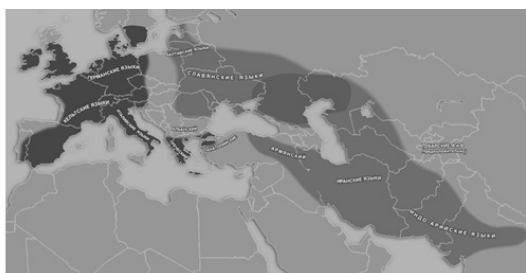
© Andrey Tikhomirov, 2020

ISBN 978-5-4498-1309-1

Created with Ridero smart publishing system

Popoarele indo-europene

Limbi indo-europene – una dintre cele mai mari familii de limbi din lume, care include următoarele grupuri: Hitto-Luwian sau Anatolian; Indo-ariană sau indiană; Iran; armeană; frigian; greacă; trac; albaneză; ilir; Venetic; italic; romanic; celtic; germană; Balt; slavă; Tocharian; et al. Prezentat pe toate continentele locuite ale Pământului, numărul vorbitorilor depășește 2,5 miliarde. Potrivit opiniilor lingviștilor moderni, face parte din macro-familia limbilor Nostratice, limba indo-europeană, conform ipotezei savantului danez H. Pedersen, dezvoltată de V.M. Illich-Svitych și S.A. Starostin, este inclus în macro-familia de limbi nostrat (din cuvântul latin noster – al nostru), printre care el este îndeosebi apropiat de limbile kartartiene (georgiana, mingreliană, chan, svan), care, la fel ca el, au un ablaut (alternând vocalele într-o singură morfemă). Lingviștul danez X. Pedersen a prezentat, la un moment dat, o ipoteză cu privire la conexiunea genetică a limbilor mai multor familii mari, care erau considerate fără legătură. Studiile științifice au arătat validitatea combinării indo-europene, semitice, Hamitice, Uralice, Altai și unele limbi într-o mare macro-familie de limbi nostratice. Această macrofamilie s-a dezvoltat în paleoliticul superior pe teritoriul Asiei de Sud-Vest și în regiunile adiacente acesteia. În timpul retragerii ultimei glaciații și a încălzirii climatice din Mesolitic, triburile Nostratice s-au stabilit pe întregul teritoriu al Asiei și Europei; s-au dat la o parte și au asimilat parțial triburile care trăiseră acolo înainte. În acest proces istoric, triburile Nostratice au format o serie de zone izolate unde a început formarea familiilor de limbi speciale. Cea mai mare dintre ele, comunitatea de limbi indo-europene, a început să se formeze pe teritoriul Uralilor de Sud, apoi în “Marea Stepă” – de la Altai până la Marea Neagră.

Zonele indoeuropene din Kentum (albastru) și Satem (roșu). Suprafața inițială estimată a satelitului este afișată cu roșu aprins. Diviziunea Kentum-satem se numește isoglos în familia de limbi indo-europene, legată de evoluția a trei rânduri de consoane dorsale reconstruite pentru limba pra-indo-europeană (PIE), * k-W (labio-velar), * k (velar) și * k; (Palatovegaryny). Termenii provin din cuvinte care înseamnă numeral “sută” în limbile reprezentative ale fiecărui grup (latină centum și Avestan satem).

Studiile arheologice arată că patria indo-europenilor este regiunea Uralilor de Sud, unde s-au format ca un singur grup lingvistic. Limbile indo-europene sunt formate în timpuri străvechi și provin dintr-o singură limbă pra-indo-europeană, ai cărei vorbitori au trăit în urmă cu aproximativ 5—6 mii de ani. În 1903, Keshav Gangadhar Tilak (1856 – 1920 ani de viață) a scris cartea “Casa Arctică în Vedete”. În el, el a susținut că Vedele nu puteau fi compuse decât în zona arctică, iar bardurile ariene (indo-europene) le-au adus spre sud după începutul ultimei epoci de gheață. Pe teritoriul Uralelor de Sud, se formează credințe antice, care au devenit baza religiilor ulterioare: vedismul și Mazdaismul, care, la rândul lor, au evoluat din credințe primitive. Împrumutându-ne unul de la celălalt și din credințele anterioare, diverse idei și idei sunt create pe baza condițiilor specifice ale existenței umane, precum credințe precum: Vedism – Brahmanism – Hinduism, în secolul VI î.Hr., Buddhismul și Jainismul apar ca opoziție la Brahmanism, care sfințește casta sistem în India. Zoroastrianism –

Mittraism în Iran (cuvântul “Iran” se întoarce la cuvântul “Arian” și, la rândul său, se duce la cuvântul “Arias” – “berbec, berbec”, în latină “aries”, “un animal totem antic al locuitorilor Uralilor de Sud” Iudaismul – Creștinismul – Islamul în Asia Mică, șintoismul în Japonia, taoismul și confucianismul din China.

Încălzirea treptată a provocat topirea ghețarilor, care s-au retras către nord, iar pământul a început să se trezească la viață, au apărut lăstari tineri – plante, au fost mâncați cu plăcere de animale care au migrat împreună cu topirea ghețarilor. Vânătorii primitivi care au vânat animale migratoare au urmat animalele. Creasta Urală a fost centrul glaciației Uralilor, gheața din munți curgea de pe creasta din zonele joase în timpul încălzirii, formând mări și lacuri, ghețarii din Munții Urali au dat naștere la iceberguri în Oceanul Arctic. Glaciația antică era mai clar exprimată în nordul Munților Ural: în Uralul Polar și Subpolar. În Holocen (în urmă cu 15—10 mii de ani, epoca postglaciară), datorită încălzirii climatice semnificative, dimensiunea glaciației antice a pleistocenului (cuaternarul inferior) a scăzut brusc. În acest moment, majoritatea ghețarilor din Urali dispar. O nouă răcire în Urale în perioada așa-numită perioadă sub-atlantică (mijlocul mileniului I î.Hr. – 3—4 secole d.Hr.) a dus la apariția de noi ghețari care au precedat cele moderne.

Anticii indo-europeni construiesc sate speciale închise. Indo-europenii au învățat să-mi exploateze minereuri de mlaștină și să fute fier. Fierul era metal accesibil și ieftin pentru ei. Minereurile de fier sunt mai răspândite decât cuprul și bronzul și, prin urmare, nu a apărut niciun monopol asupra acestui metal: minereurile sale în cantități mari sunt formate sub influența microorganismelor din mlaștini și alte corpuri de apă stătătoare. Și zona de relocare a arienilor era caracterizată doar de o abundență de lacuri și zone umede. Fierul s-a extras cu ușurință, dar topirea și prelucrarea acestuia au necesitat anumite abilități, ceea ce a dat un impuls dezvoltării pe scară largă a fierăriei și a altor meșteșuguri. Uneltele de fier au înlocuit bronzul moale și în cele din urmă au înlocuit piatra. Prin utilizarea seceră de fier, pluguri, gheare și topoare, necesare pentru desfășurarea unei agriculturi sub formă de arzătoare, agricultura ariană a început să se dezvolte mai intens. A început să se formeze așezări peste tot, între care s-a stabilit comerțul viu de-a lungul timpului.

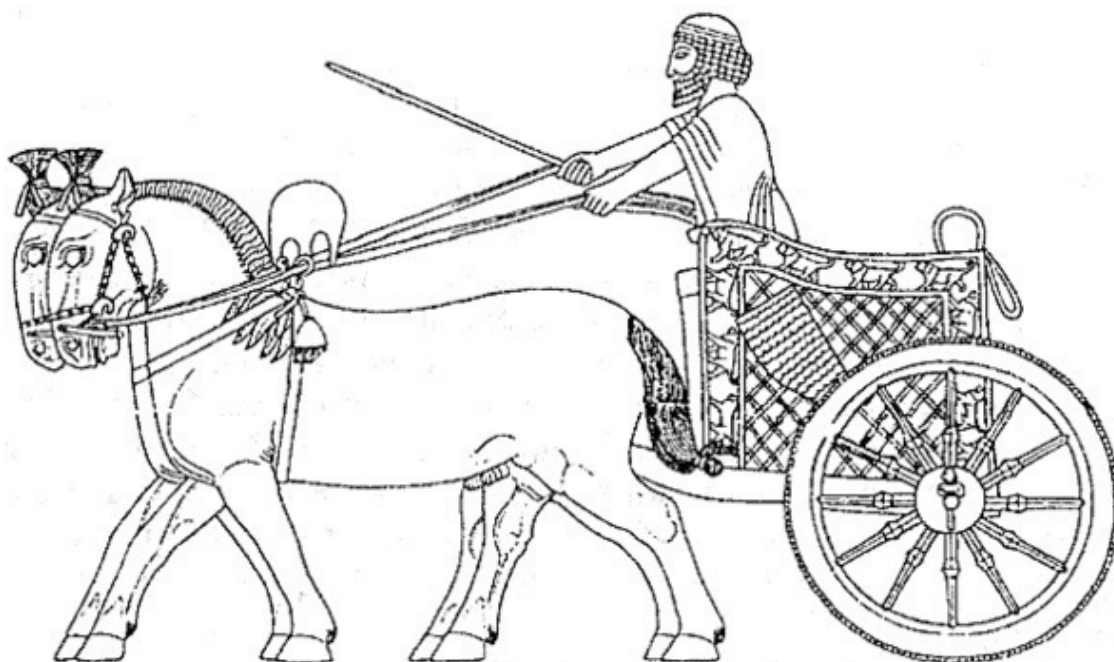
Înțelesul general aici a fost cel mai probabil în cele ce urmează. Vechii arieni au folosit aceste terenuri mlăștinoase pentru obținerea minereului, la epuizarea minereului, satele au fost arse, s-au umplut șanțurile. Prin urmare, satele au existat aproximativ 100—200 de ani. Principalul lucru a fost păstrarea secretului tehnologiei (know-how-ului) pentru fabricarea diferitelor produse metalice folosind tehnici de metalurgie, astfel încât alte triburi să nu știe despre asta și să părăsească concurența.

Conform unei ipoteze, vechii arieni au făcut o mișcare gigantică din stepele Urale de sud prin sudul Ucrainei, Peninsula Balcanică până în Micene, apoi către Iran și India. Este posibil să fi fost aceia care au adus în Micene și Asia Mică o cultură de creștere a cailor, necunoscută anterior acolo, arta de a face și de a folosi cară de război. Cel mai vechi car care a fost găsit în lume din cultura Arkaim (datat 2026 î.Hr.).

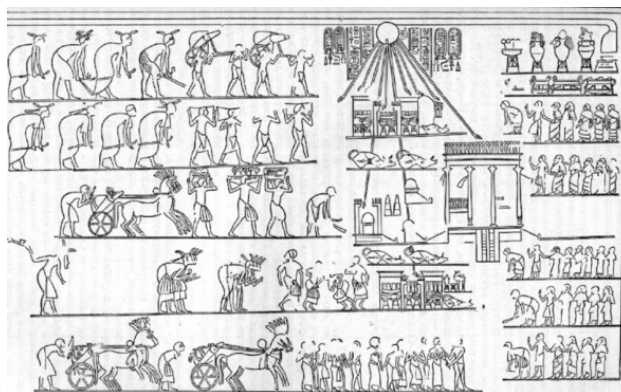
Căruțe și imagini cu cai din Arkaim (1, reconstrucție), Persepolis (2 Iran), Egipt (3), Sumer (4):
(1)

(2)

(3)

(4)

În urmă cu aproximativ 4 mii de ani, triburile indo-europene sau apoi arienii și-au părăsit patria în sudul Rusiei moderne. Unii dintre ei s-au mutat spre sud, către țările aflate acum în granițele Iranului și mai departe spre India. Alții s-au mutat în Anatolia (teritoriul Turciei moderne).

Din mileniul III î.Hr. până în secolul al VII-lea î.Hr., marea migrație a popoarelor din Orientul Mijlociu în Asia Centrală și India are loc în valuri. În Uralele de Sud (regiunile Chelyabinsk și Orenburg, Bashkortostan, nordul Kazahstanului), există o cultură arheologică faimoasă care include zeci de monumente antice similare, numite după cea mai cunoscută așezare – Arkaim Culture (26 de orașe și orașe din Chelyabinsk, regiunile Orenburg, Bashkortostan și nordul Kazahstanului). “Țara Orașelor” se află în Regiunea Chelyabinsk, Regiunea Orenburg, Bashkortostan al Federației Ruse și nordul Kazahstanului. Așezările sunt împrăștiate pe un teritoriu cu un diametru de 350 km. Termenul “Țară” descrie cel mai bine această locație a orașelor. Pe lângă faptul că toate orașele găsite au fost construite pe un teritoriu compact în aceeași perioadă de timp, în același stil arhitectural și cu utilizarea acelorași soluții de inginerie, materiale similare, sunt vizibile și alte proprietăți unificatoare. Orașele culturii Sintashta erau locuite de oameni dintr-un singur etno (aparținând caucazienilor) și desfășurau activități economice similare. Epoca monumentelor este cea mai tânără dintre ele, 3700 de ani.

Arkaim este reprezentat de o roată uriașă cu un diametru de 180 de metri, cu două cercuri de pereți puternici: extern și intern. Deosebit de impresionant este peretele exterior de cinci metri grosime, realizat din sol și având o galerie interioară. O groapă adâncă a fost săpată din exterior în jurul zidului. Groapa interioară este acoperită cu podea de bușteni, reprezentând posibil o canalizare de furtună. Din ziduri spre piața centrală erau locuințe. Aceste case erau destul de mari: până la 20 de metri lungime și mai mult de 6 metri lățime, unde, potrivit experților, se puteau adăposti până la 50 de

persoane. În fiecare casă erau vatra, fântâni, gropi pentru depozitarea alimentelor, camere pentru familii individuale. Pardoseala era acoperită cu un strat solid de mortar de var. În total, așezarea a găzduit până la două mii și jumătate de oameni. Locuitorii aveau o mulțime de vite, în special cai – subțiri, cu picioare subțiri, repezi, strânși la carele de război, aceste “tancuri” antice ale stepelor eurasiatice. Un grad ridicat de perfecțiune a fost obținut în producția de produse din bronz. Se crede că se dispersează de aici în locuri foarte îndepărtate. Cei mai mulți savanți consideră că sunt arieni antici, indo-arieni, adică popoarele grupului de limbi iraniene.

Deschiderea monumentelor de acest tip a provocat o discuție despre ce au fost aceste structuri. Unii cercetători consideră că aceasta este o caravanserai – o cetate în care caravanele cu minereu de cupru din bogatul zăcământ Tash-Kazgan s-au refugiat noaptea. Ca argumente, este indicat faptul că acestea sunt dispuse în două lanțuri întinse de la nord la sud, la o distanță de aproximativ 50 km unul de altul, adică o traversare de o zi. Alții susțin că este vorba de centre religioase în care au trăit constant câteva sute de oameni: preoți, artizani și paznici, în timp ce restul venea aici pentru festivaluri religioase dintr-un district rural. Încă alții le numesc temple religioase ale vechilor arieni, asemănătoare cu cele descrise în epopeea antică indiană “Avesta”. În cele mai vechi straturi ale Avestei – iahturi, precum și în imnurile Rigvedei (Veda) – sunt menționate de fapt ținuturile Uralului de Sud.

De la Urals la Nipru, a avut loc o succesiune de 3 culturi arheologice: groapa antică, catacomba și casa de bușteni. Denumirea culturii a fost dată proiectelor de mormânt caracteristice fiecăruia dintre ele (o groapă la sol, o groapă de catacombă cu nișă laterală și o groapă cu o casă de bușteni din lemn). Cultura groapă este o cultură arheologică din epoca cuprului târziu – epoca bronzului timpuriu (3600—2300 î.Hr.). A ocupat teritoriul de la Uralele de Sud în est până la Nistru în vest, de la Ciscaucasia în sud la Volga Mijlocală în nord. Unele dintre limbile indo-europene din Europa au apărut ca urmare a migrării în masă a vorbitorilor proto-limbi de pe teritoriul european al Rusiei moderne. În special, ca urmare a unei astfel de migrații, au apărut cel mai probabil limbile baltico-slave, germanice și romanice. Experții au ajuns la această concluzie analizând genomii a 94 de persoane care au trăit acum 3—8 mii de ani în Europa. Geneticii au descoperit că, începând cu 4.5 mii de ani în urmă, aproximativ 75 la sută dintre oamenii din Europa Centrală aveau strămoși din stepele Rusiei. Acești reprezentanți ai culturii ceramicii cu cordon s-au dovedit a fi strămoșii unor oameni ai altei culturi – groapa, care locuia pe teritoriul dintre Nipru și Volga. Aceasta poate însemna confirmarea ipotezei conform căreia cultura ceramicii cu coarde a apărut fie sub influența gropii, fie reprezentanții acesteia au fost puternic influențați de cea anterioară. Oamenii de știință notează, de asemenea, că oamenii din cultura groapă s-ar putea răspândi pe teritoriul Europei tehnologiile relevante pentru acea vreme, în special, mișcarea cu roata. Acest lucru este indicat în special prin faptul că vehicule cu roți și cai domestici au apărut în Europa acum aproximativ 5—6 mii de ani. Cel puțin jumătate dintre oamenii de origine europeană sunt descendenți ai faraonilor egipteni, și în special rude ale lui Tutankamon. Biologii au efectuat studii interesante asupra analizelor ADN ale cromozomului Y – cromozomul de sex masculin. Specialiștii au studiat așa-numitele haplogrupuri – totalitatea anumitor secvențe de ADN, inclusiv atât genele, cât și spațiul intergenic, care apar aproape întotdeauna pe cromozomi împreună. Atasamentul neobișnuit de fragmente de ADN individuale unul de celălalt este explicat de faptul că, în timpul transferului materialului genetic de la părinți la descendenți, acesta se amestecă parțial și, ca urmare, pe cromozomii copiilor se amestecă blocuri întregi de ADN matern și patern. Analizând aceste haplogrupuri și comparându-le cu diferite persoane, oamenii de știință au putut judeca originea “proprietarului” lor. Haplogrupurile localizate pe cromozomul sexual masculin sunt deosebit de interesante în acest sens, întrucât este moștenit “fără echivoc” – doar de la tată în fiu, precum și ADN mitocondrial (ADN conținut în organele speciale și transmis numai de la mamă la fiică). În consecință, dacă două persoane din același sex cromozom au aceeași haplogrupuri, acest lucru înseamnă că sunt rude. De-a lungul timpului, diverse mutații se pot acumula în ADN care nu afectează sau nu afectează foarte mult funcționarea genelor (datorită

inofensivității lor, sunt moștenite și nu sunt eliminate de la populație prin selecție) și, evaluând numărul de astfel de mutații, cercetătorii determină cât timp s-a format un haplogrup. Cu aceste date în mână, specialiștii pot afla de unde proveneau strămoșii diferitelor populații umane și care au fost rutele lor de migrație. Știința care studiază astfel de lucruri se numește genogeografie. Autorii unui nou studiu de la centrul de cercetare genealogică iGENEA din Elveția au efectuat doar analize ale haplogrupurilor din ADN izolate din rămășițele faraonului Tutankhamon (născut ca Tutankhaton), care a condus din aproximativ 1333 până în 1323 î.Hr. (deși în realitate acest faraon nu a condus țara, de la momentul aderării la tron avea vârsta de zece ani). A murit la 19 ani. Nefertiti a fost mama sau mama vitregă, iar soțul ei Akhenaten (Amenhotep IV) a fost tatăl său, a fost în timpul erupției vulcanului Santorin (Tyra) în jurul anului 1380 î.Hr. și a unei serii de cutremure, care este cunoscută din cartea biblică “Exodus”. Faraonul și-a schimbat numele în Akhenaten “Pleasant to Aton” – discul solar). Oamenii de știință au fost capabili să restaureze parțial secvența cromozomului Tutankhamon Y și, în special, să determine ce haplogrupuri sunt prezente pe acesta. Unul dintre ei s-a dovedit a fi R1b1a2 – și dacă pentru majoritatea cititorilor această combinație de litere și numere nu spune nimic, atunci specialiștii sunt bine cunoscuți. Mai mult de jumătate dintre bărbații din Europa de Vest poartă acest haplogrup pe cromozomii lor Y, iar în unele țări, proporția rudelor faraonului este aproape de 70% (de exemplu, în Franța, acest haplogrup este prezent la 60% dintre bărbați, iar în Spania – în 70%). Se presupune că R1b1a2 s-a format acum aproximativ 9,5 mii de ani într-o populație de oameni care trăiau pe țărmurile Mării Negre. În urmă cu aproximativ 9 mii de ani, transportatorii acestui haplogrup au început să se mute încet spre nord-vest – ei au fost cei care au adus agricultura în Europa. Mai mult decât atât, în rândul egiptenilor moderni, proporția de transportatori ai grupului R1b1a2 este mai mică de un procent. Autorii unui nou studiu au în vedere mai multe ipoteze care explică cât de rar în Egipt R1b1a2 ar putea intra în cromozomii din Tutankhamon. O opțiune sugerează că haplogrupul “a călătorit” în ADN-ul hititilor, indo-europenii care au trăit în Asia Mică în epoca bronzului. În jurul anului 4400 î.e.n., unii dintre hititi, în a căror cromozomi Y R1b1a2 au fost prezenți, au plecat în Europa, iar între 2500 și 2300 î.e.n., hitii au migrat parțial în Egipt.

Genealogia lui Tutankhamon poate fi urmărită doar într-o perioadă relativ scurtă de timp, astfel încât este posibil ca tânărul faraon să aibă rădăcini hittite, adică indo-europene.

În primul mileniu î.e.n. și în primele secole ale erei noastre, triburile vorbitoare iraniene ale sarmaților și sciților au fost localizate pe întinderea Marii Stepe. Potrivit oamenilor de știință, aceștia erau descendenți ai culturilor Andronovo și Srubnaya. Stepele din Uralele de Sud, unde au trecut granița de distribuție a acestor culturi, contactele reciproce dintre ele au fost o zonă de procese etnice active, ca urmare a formării lumii sarmatiene. Termenii “sarmați” și “Savromatii” anterioare sunt colectivi, ceea ce înseamnă un grup extins de triburi înrudite ale primilor nomazi. În descrierile autorilor antici, găsim numele unora dintre aceste triburi: Aors, Alans, Roxolans, Syraks, Yazamats, Yaksamats și alții. Poate că singurele monumente ale sejurului de o mie de ani ai sarmaților sunt numeroase movile, ajungând uneori la 5—7 metri înălțime. Movilele Savromat și Sarmatian sunt situate cel mai adesea în grupuri în locuri înalte, vârfuri de deal, syrts, de unde se deschide o panoramă largă a vastei stepe.

Airyane-Vaedzha (“spațiul arian”) – casa ancestrală mitică a vechilor iranieni, arieni; conform Videvdad (Wendidad, prima carte a Avesta, o colecție de cărți sacre ale religiei antice iraniene, un fel de continuare iraniană a Vedelor), aceasta începe cu o listă de 16 “cele mai” bune “” localități și regiuni “create de Ahura Mazda pentru umanitate (Material din Wikipedia, enciclopedia gratuită). Această țară este descrisă ca o câmpie nesfârșită prin care curge frumosul râu Daitya (Vahvi-Datiya). Ca dezastră trimise în țară de Ahura Mazda, “șerpilor roșiatici” și o iarnă de zece luni au fost numiți. Condițiile climatice dure ale “cele mai bune țări” provoacă dezbateri între oamenii de știință – de exemplu, Helmut Gumbach explică această discrepanță prin pierderea liniei care este prezentă în textul Pahlavi din Avesta: “și apoi: șapte luni de vară și cinci luni de iarnă”, care este pe deplin în concordanță cu normele climatice și geografice din Sud. Urali. Destul de des menționat și în alte

pasaje din Avesta ca patria legendară a lui Zarathushtra și ca centru al lumii. În ceea ce privește regatul animalelor, reptilele – zăpadă târâtoare se mai găsesc în Uralele de Sud.

Autori antici î.Hr. au numit Urali – Lycos, (care în greacă înseamnă “lup”), Ptolemeu – secolul II d.C. – Daiks, Zemarha – 568 – Daikh, Ibn Fadlan – 921—922 – Jaih, al -Idrisi – 1154 – Ruza, Analele rusești – 1229 – Yaik, Willem Rubruk – 1253 – Yagak, N. și M. Polo – 1265 – Yagat, Ibn Battuta – 1333 Ulusu, Harta lui Muscovy S. Herberstein 1549 – Yaik, K.Kh. Jalairi – 1592 – Yaik, “Cartea pentru desenul mare” – 1627 – Yaik, surse rusești – XVII – XVIII – râul Zapolnaya, Decretul Ecaterina a II-a privind redenumirea râului – 1775 – Urals. Numele Yaik și Daiks, Daikh, Yagak și alții în ton cu acesta sunt găsite de aproximativ 2 mii de ani. Este ușor de observat că numele râului Daitya este foarte asemănător cu cel de mai sus! Poate că numele râului datează din irană-slavă și înseamnă “dăruire”. Arias (arieni) – numele popoarelor aparținând indo-europenilor (în primul rând indo-iranieni). Rasa ariană – termen folosit în concepte rasiste pentru a face referire la tipul rasial “superior” – blondele ariene, fondatorii marilor civilizații. Etnimul arian cu multe milenii în urmă a însemnat “plugar”, apoi a devenit numele poporului conducător din India antică. Este posibil să existe o legătură între cuvântul “arieni” și cuvântul comun, în baza sa fundamentală, pentru toate popoarele slave baltice, ceea ce înseamnă acest concept inițial. Cuvântul latin aries înseamnă ram, berbec. Aproape de el este omologul grec. Pe baza mitologiei imnurilor vedice compuse de arieni, se poate trage concluzia că “țara zonei temperate, asemănătoare în climă cu Rusia centrală, a fost patria originară a tribului lor strămoș, o țară străină de tropice și de înghețurile țărilor mai apropiate de pol ...». Arieni s-au alăturat strâns sau chiar au constituit o comunitate strâns legată de triburile slave proto-baltice. Una dintre principalele confirmări științifice ale acestui fapt este asemănarea izbitoare a sanscritului arienilor vedici cu limbile slave, în special est-slave – în ceea ce privește fondul lexical principal, structura gramaticală, rolul formașilor și multe alte particularități.

Găsită în 1993 în Altai, mumia “Prințesei Ukok”, după cum au descoperit oamenii de știință, aparține și caucazienilor. Se crede că aceasta este una dintre cele mai semnificative descoperiri arheologice de la sfârșitul secolului XX. Conform credințelor populației indigene din Altai, ea a păzit așa-numita faringe a pământului – intrarea în regatul subteran. În ceea ce privește naționalitatea “Prințesei din Ukok”, disputele sunt încă în desfășurare. Analiza ADN a arătat că fetița aparține rasei caucaziene, antropologii susțin, de asemenea, că “Prințesa din Ukok” avea caracteristici sud-caucaziene, iar hainele ei sunt de origine indoeuropeană, nu turcească. După cum rezultă din datele cercetărilor interdisciplinare, “prințesa” a murit la vârsta de aproximativ 25 de ani, ea a aparținut straturilor mijlocii ale societății Pazyryk și a trăit în urmă cu aproximativ 2,5 mii de ani. Ceea ce dovedește migrația popoarelor indo-europene nu numai către vest (Europa) și sud (Hindustan), ci și spre est. Se știe că un mare grup de triburi caucasoide “di” au trăit în China de vest modernă până în secolul al V-lea, apoi s-au asimilat cu chinezii. În Siberia de Sud, în mileniul I î.Hr. și mileniul I î.Hr., poporul european “Dinlinii” a răătăcit, apoi s-a amestecat cu Kârgâz, acestea fiind așa-numitul Yenisei Kirghiz.

Boluri (respectiv): Arkaim, Europa, cultura groapelor

În Avesta, zeul Ahura Mazda (un preot extrem de cunoscător) sfătuiește legendarul rege imaculat al vechilor arieni (indo-europeni) Yima să creeze un gard uriaș – Varu, iar acolo, pentru acest gard, a pus “sămânța tuturor masculilor și femelelor care sunt cei mai mari pe acest pământ și sămânța tuturor genurilor vitele și sămânța tuturor plantelor. Și să facem totul în perechi, în timp ce oamenii sunt în Var ... ” Legendarul Vara era format din 3 cercuri, închise unul în altul. Din extremele 9 pasaje au fost efectuate, de la mijloc – 6, din interior – 3. Și pe acest teritoriu închis de vânturile rele, Yima a construit 18 străzi și a creat o fereastră deasupra vârfului – ceva precum un coș de fum. Patronul forjării în panteonul păgân slav a fost zeul fierăriei Svarog (sanskrită. “Svarga” – cer). Imaginea lui Svarog este aproape de Hefestul grecesc și Prometeu. Soarele – Da-Dumnezeu – în mitologia slavă a fost gândit ca fiul lui Svarog. În calendarul popular creștin, Svarog s-a transformat în sfinți Kozma și Demyan – patronii fierăriei și căsătoriei. Prezența chiar a zeilor – patronii forjării – indică antichitatea originii sale. Cu cuvântul “Svarog”, cuvântul “Swastika” (Skt.) Este asemănător din punct de vedere idiomatic – o cruce cu capetele îndoite în unghi drept, unul dintre cele mai vechi motive ornamentale găsite printre popoarele din India, China, Japonia, unde semnul swastika avea o semnificație religioasă. Comparați și cuvintele slave “gătit”, “sudură”. În stepele Urals-Altai, forjarea a ajuns deja la o dezvoltare semnificativă în rândul triburilor sciților din Regiunea Nordului Mării Negre (secolele 7—4 î.Hr.), precum și în rândul sarmaților și slavilor, cunoscuți în secolele IV – VI, sub numele de Antes. În secolele 10—11, produsele siderurgice din Rusia erau răspândite și aveau aplicații diverse. Metalurgii antici se concentrau de obicei în mâinile lor, atât topirea fierului din minereul de mlaștină, așa-numita “gătire” a fierului, cât și fabricarea diferitelor produse din fier, precum și forjarea cuprului, staniului, argintului și aurului, în special în bijuterii. S-a folosit o vatră în care clocii de minereu au fost acoperiți cu cărbune de jos și deasupra, care a fost aprins și încălzit la temperatura dorită. Fierul topit curgea pe fundul vatra și forma o masă vâscoasă (critici). Fierarul l-a luat cu clești și apoi, forjându-l cu un ciocan pe nicovală, a dat produsului forma dorită, a zgâiat zgură de la suprafață și a redus porozitatea metalului. Dezvoltarea fierului a dus la un salt semnificativ în dezvoltare. În plus, depozitele de staniu și cupru și aliajul lor de bronz în habitatul vechilor indo-europeni au lipsit practic, au fost importate din alte teritorii. Minereurile de fier erau mult mai răspândite decât cupru și staniu, minereurile de fier s-au format în cantități mari sub influența microorganismelor din mlaștini și corpuri de apă stagnante. Și zona de distribuție a vechilor indo-europeni a fost caracterizată precis de o abundență de lacuri și zone umede. Spre deosebire de cupru și staniu, în cele mai vechi timpuri fierul era extras peste tot din minereu de fier brun, lac, mlaștină și alte minereuri. O condiție prealabilă pentru utilizarea pe scară largă a metalurgiei fierului a fost utilizarea unui proces de brânză brută, în care reducerea fierului din minereu s-a obținut la o temperatură de

900 de grade, în timp ce fierul s-a topit doar la o temperatură de 1530 de grade, pentru a produce fierul printr-o metodă de fier brut, minereul a fost zdrobit, calcinat pe foc deschis și apoi în gropi sau focuri mici de lut, unde a fost pus cărbune și aerul a fost suflat de burduf, fierul a fost restaurat. Un țipăt format în partea de jos a cuptorului (comparați Krishna de la sanscrită, lit. – “negru, negru”, unul dintre zeii venerați din hinduism). – o grămadă de fier poros, pastos și puternic contaminat, care a trebuit apoi să fie supusă la forjare la cald. Fierul urlant era remarcabil pentru moliciunea sa, dar deja în cele mai vechi timpuri a fost descoperită o metodă pentru producerea de metale mai dure prin întărirea produselor din fier sau cimentarea lor, adică calcinarea cărbunelui osos în scopul carbonizării. Forja – cuptorul pentru producerea fierului în procesul de fabricare a brânzeturilor era o gaură superficială în pământ, la care se alimenta aerul din burduf folosind tuburi de lut, pe care le observăm în reconstrucțiile antice ale Arkaim, Quintana, Goloring și alte sate.

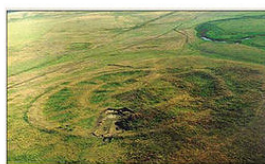
Ulterior, aceste scheme de construcție au început să fie considerate sacre și s-au reprodus în diferite variații cruciforme, inclusiv sub forma unei svastice, domnica primitivă avea forma unor structuri cilindrice formate din pietre sau lut, îngustate în sus, de aici aspectul unei svastici, o cruce cu capetele îndoite în unghi drept. De jos, au fost aranjate canale în care au fost introduse tuburi cu duză de argilă, li s-au atașat blanuri de piele, cu ajutorul lor a fost pompat aerul în cuptor. Aceste modele semănau cu diverse tipuri de cruci, care au fost ulterior îndumnezeite în hinduism, budism, creștinism. Crucea era venerată în culte precreștine. Imaginile sale au fost descoperite în timpul săpăturilor arheologice în diferite părți ale globului, în special, în America de Sud și Noua Zeelandă. S-a stabilit că el a servit ca obiect de cult al altor națiuni ca simbol al focului, care a fost obținut inițial prin frecarea a două bețe încrucișate, simbol al soarelui și al vieții veșnice. Deja în antichitate, pentru a reduce punctul de topire al metalurgiștilor, au început să folosească fluorite (fluor, fluoritele au culori diferite: violet, galben, verde, rar incolor) și ar putea primi oțel la o temperatură de 1100 – 1200 grade, în loc de 1530—1700 grade, ceea ce a permis să cheltuiască mai puțin combustibil (lemn sau cărbune) în timpul fabricării oțelului, obținând produse de fier foarte durabile.

Frazer J.G., *Golden Bough*, Londra, 1923, Moscova, Editura Literatură Politică, 1986, p. 158: “Principala zeitățe a lituanienilor era zeul tunetelor și fulgerelor, Perkunas sau Perkuns, a căror asemănare cu Zeus și Jupiter a fost adesea remarcată. Stejarii i-au fost dedicați, iar când misionarii creștini i-au tăiat, localnicii și-au exprimat în mod deschis nemulțumirea de faptul că zeitățile lor forestiere au fost distruse. În onoarea lui Perkunas, luminile veșnice au ars, susținute de lemnul anumitor stejari, dacă un astfel de foc s-a stins, acesta a fost din nou luminat prin frecarea bucăților dintr-un copac sacru. stejari, și femei -. teilor Acest mozh–no trage concluzia că stejarii sunt văzute fiind de sex masculin, și li–pah. – de sex feminin” În legătură cu afirmarea patriarhiei între popoarele indo-europene, stejarul a devenit un copac “sacru”, iar linia era un copac “rău”. “Linden” în rusă se numește fals, fals. (ibid., p. 580). Pe măsură ce focul este aprins, cu ajutorul a două bare de formă în formă de cruce, prototipul viitoarei cruci: “În Țara Galilor, luminile din Beltan, ca de obicei, au fost și

ele arse la începutul lunii mai; cu toate acestea, data acestei ceremonii a fost cuprinsă între 30 aprilie și 3 mai. Uneori, focul a fost aprins prin frecarea a două bare de stejar, care rezultă din următoarea descriere: “Focul a fost aprins în acest fel. Nouă persoane și-au întors buzunarele în interior, astfel încât să nu existe o singură monedă, nici o singură bucată de metal. Apoi bărbații au intrat în pădurile din apropiere și au strâns nouă lemne perii diferite. Toate acestea s-au conturat în locul unde urma să fie pus foc, un cerc a fost tras pe sol și lemnul de foc a fost împăturit transversal în interiorul acestuia. Publicul, închizând inelul în jurul focului, a urmărit ce se întâmplă. Unul dintre bărbați a luat două grinzi de stejar și le-a frecat până când a apărut flacăra, focul s-a răspândit pe lemnul de perie și în curând a luat foc o uriașă foc. Uneori, două focuri au fost așezate una împotriva celuilalt. Aceste lumini – una sau ambele – au fost numite *coelcerth* (tradus: focuri). Plăcile rotunde din făină de ovăz și făină integrală au fost împărțite în patru părți și puse într-o pungă mică de sub făină și fiecare trebuia să își scoată partea de acolo. Ultima piesă s-a dus la cel care ținea geanta. Cei care au scos o bucată de prăjitură din mâncare integrală trebuiau să sară peste foc de trei ori sau să alerge de trei ori între două focuri, care, potrivit celor prezenți, au promis o recoltă din belșug. Țipetele și scârțâiturile oamenilor care săreau prin flăcări se auzeau în tot districtul. Cei care au scos o bucată de prăjit din făină de ovăz au cântat, au dansat și s-au apucat de mână, înveselind proprietarii de tortille integrale, sărind peste flăcări sau alergând între două focuri. “Frazer nu exclude asta” ... înainte de a plonja în pădurile dense ale Europei, arienii într-adevăr, așa cum cred unii cercetători, au rătăcit cu efectivele lor de-a lungul vastei pașii din Rusia și Asia Centrală ...»(ibid., p. 662—663).

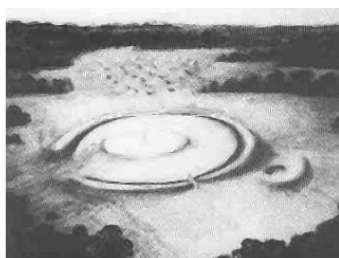
Arkaim (reconstrucție. Și fotografie aeriană)

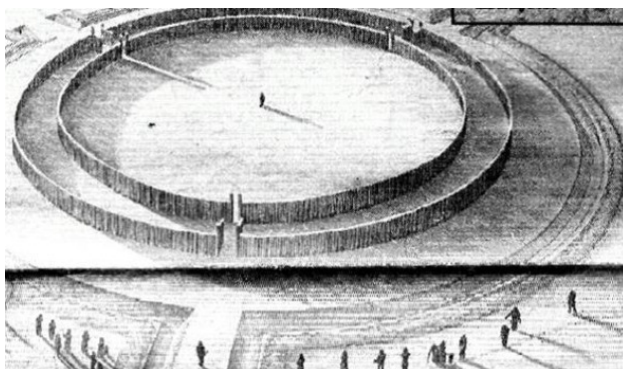
Structuri similare există în Europa, sunt numite cultura inelelor. Aproximativ 150 de astfel de structuri sunt cunoscute arheologilor din Germania, Austria, Slovacia și Cehia. Diametrul șanțurilor variază de la 20 la 130 de metri, toate aparțin mileniului 5 î.Hr. În vecinătatea lor, au fost descoperite unelte, oase și alte artefacte. Cea mai mare dintre aceste structuri a fost găsită în Leipzig în anii 90, iar alta a fost găsită în apropierea satului Aitra, lângă Leipzig. Descoperiri în contextul șanțurilor rotunde și a așezărilor conexe cu o caracteristică caracteristică – case lungi – se presupune că acestea au fost utilizate în mod continuu timp de aproximativ 200 de ani până la aproximativ 4600 î.Hr. Constructorii de șanțuri de inel sunt de obicei asociate cu cultura ceramică liniară. Aparent, locuiau în case lungi din comunitate și erau angajați în creșterea bovinelor: vite, oi, caprine și porci.

Germania: Quintana

Germania: Goloring

Schema satului (reconstrucție)

Simbolul Indiei – Roată (Chakra)

Megalitii din Insula Vera sunt un complex de situri arheologice (megaliti – un mormânt de cameră, dolmeni și menhiri) de pe insula Lacul Turgoyak (lângă Miass) din regiunea Chelyabinsk.

Cele mai vechi megalite de pe Pământ au fost construite în urmă cu aproximativ 6 mii de ani, în al IV-lea mileniu î.e.n., adică înaintea celebrului Stonehenge din Anglia (acum 5 mii de ani, mileniul III î.Hr.).

“Idolul Shigirsky” este considerat cea mai veche sculptură din lemn de pe planetă, a cărei vârstă, potrivit oamenilor de știință, are 10 mii de ani.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.